

Epistola întâi a lui Pavel către Tesaloniceni (1)

Capitolul 1

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 02.09.2023, Actualizat: 02.09.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

SEMNELE UNEI CONVERTIRI AUTENTICE

Așa cum am menționat în introducere, scrisoarea conține foarte puțină doctrină, dar multe îndemnuri utile, morale și practice, care fac parte dintr-o viață creștină normală. Cu toate acestea, este remarcabil faptul că Pavel *nu* își începe scrisoarea cu aceste îndemnuri, ci exprimându-și preocuparea personală pentru credincioșii din Tesalonic ca și credincioși de curând convertiți. În primele trei capitole, el accentuează dragostea lui pentru ei și își exprimă dorințele pentru ei în diferite moduri. Scopul acestei introduceri destul de lungi este de a ancora în inimile și mințile acestor de curând convertiți că el îi iubește sincer și că este interesat de bunăstarea lor.

Acest lucru este crucial în lucrarea creștină. Dacă oamenii, pe care încercăm să îi ajutăm, înțeleg că suntem cu adevărat interesați de bunăstarea lor și că nu avem motive ascunse, este mai probabil ca ei să accepte ceea ce avem de spus. Acest lucru înseamnă că trebuie să fim atenți să câștigăm încrederea celor pe care îi slujim. Prin urmare, încă de la început, trebuie să ne comportăm în așa fel încât oamenii să recunoască sinceritatea noastră și să înțeleagă intențiile serviciului nostru pentru de ei.

Pentru a câștiga încrederea celor pe care îi slujim, trebuie să fim sinceri în angajamentul nostru față de ei. Dacă aceștia văd că ne dedicăm timp, bani și energie pentru ei, vor fi mai dispuși să creadă că suntem sincer interesați de ei.

Apostolul Pavel este un bun exemplu în acest sens. Atunci când a trăit printre credincioșii din Efes timp de trei ani, nu a râvnit la argint, aur sau îmbrăcăminte, ci a lucrat cu mâinile sale pentru a-și satisface propriile nevoi și pe cele ale însoțitorilor săi. El a muncit pentru a-i sprijini pe cei slabi, pentru că Însuși Domnul ne învață că „este mai fericit să dai, decât să primești” (Faptele apostolilor 20.33-35). Construirea încrederii necesită de obicei timp, dar ajutorarea oamenilor în chestiuni practice deschide uși. De exemplu, dacă avem aptitudinile necesare, am putea să-i ajutăm să repare ceva în casa lor etc. Pavel câștigase deja încrederea credincioșilor din Tesalonic, dar în primele capitole ale acestei scrisori și-a luat totuși timp pentru a construi pe această încredere și pentru a-și afirma dragostea și grija față de ei.

Preocupările lui Pavel pentru acești de curând convertiți pot fi rezumate pe scurt după cum urmează:

- Capitolul 1: Trebuie să existe semne de convertire autentică.
- Capitolul 2: Este nevoie de conducători și de modele.
- Capitolul 3: Îngrijirea ulterioară este importantă.

Salutul (versetele 1,2)

Versetul 1

1. Tesaloniceni 1.1: Pavel și Silvan și Timotei, către adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos: Har vouă și pace.

Pavel nu menționează apostolatul său în salutul său în niciuna dintre scrisorile către credincioșii din Tesalonic, așa cum face în multe alte scrisori. El nu dorește să se apropie de ei de pe o poziție oficială, ca și cum le-ar transmite o comunicare autoritară din partea lui Dumnezeu, ci vrea să le vorbească la un nivel mai personal, ca sfătuitor și consilier spiritual.

El îi include pe „Silvan și Timotei” în salutul său. Acestea sunt variantele grecești ale numelor lor reale *Sila*¹ și *Timoteus*. Faptul că cei doi au adoptat variantele grecești este o dovadă că acest grup de lucrători creștini, care au plecat în lume pentru a răspândi Evanghelia, obișnuiau să se adapteze cât mai mult posibil la cultura țărilor străine în care călătoreau, fără a renunța la principiile de sfințenie etc. Ei au făcut acest lucru în efortul de a-i câștiga pe oameni pentru Domnul.

Pavel a lucrat conform acestui principiu în fiecare dintre călătoriile sale misionare. El spune: „Și m-am făcut față de iudei ca iudeu, ca să-i câștig pe iudei; față de cei de sub lege, ca fiind sub lege, eu însumi nefiind sub lege, ca să-i câștig pe cei de sub lege; față de cei fără lege, ca fiind eu fără lege (nu fiind eu fără legea lui Dumnezeu, ci supus legii lui Hristos), ca să-i câștig pe cei fără lege. Față de cei slabi m-am făcut slab, ca să-i câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor toate, ca, oricum, să mântuiesc pe unii.” (1. Corinteni 9.20-22). Acest lucru arată cât de dedicați erau acești lucrători creștini cauzei lor de a ajunge la neamuri cu Evanghelia. Sila era un profet (Faptele apostolilor 15.32) și Timotei un învățător (1. Timotei 1.3; 4.6,13).

Faptul că Pavel îi menționează pe „Silvan și Timotei” nu înseamnă că ei sunt coautori ai scrisorii; mai degrabă, ei mărturisesc credibilitatea expunerilor lui Pavel către „adunarea tesalonicenilor”. Deoarece scrisoarea este adresată unei adunări, totul trebuie confirmat „prin gura a doi sau trei martori” (2. Corinteni 13.1; Ioan 8.17). Prin urmare, era potrivit să fie incluse și alte nume.

Paternitatea lui Dumnezeu și domnia lui Hristos în viața noastră

Chiar de la început, Pavel Îl menționează pe Dumnezeu Tatăl și pe Domnul Isus Hristos. Credincioșii din Tesalonic trebuie să știe că se află sub atenta supraveghere a acestor Persoane divine. Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus Hristos nu numai că au realizat mântuirea lor (1. Ioan 4.14), dar sunt și foarte preocupați de progresul spiritual al credincioșilor din Tesalonic. Apostolul își exprimă, de asemenea, dorința ca ei să aibă parte de „har” și „pace” pentru ca acest lucru să reușească.

În mod semnificativ, Pavel menționează în scrisoarea sa către acești de curând convertiți că Dumnezeu este Tatăl și Hristos este Domnul. Acest lucru apare de mai multe ori în scrisoare și nu este întâmplător. Pavel știa că a-L cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al nostru și a-L recunoaște pe Isus ca Domn al nostru în termeni practici este esențial pentru creștere și dezvoltare.

Cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată al nostru este caracteristică creștinismului (Ioan 14.7-10; Romani 8.14,15; Galateni 4.6). Chiar și un copilăș în Hristos Îl cunoaște pe Tatăl (1. Ioan 2.14). Acesta este un indiciu că o persoană are „viață veșnică” - o binecuvântare specific creștină (Ioan 17.3). Vechiul Testament vorbește despre Dumnezeu ca fiind „Tată” (Isaia

63.16; 64.8; Ieremia 3.4), dar nu în același mod în care creștinii Îl cunosc ca Tată. Pavel își dorește foarte mult ca credincioșii din Tesalonic să se folosească din plin de noua relație pe care o au acum cu Dumnezeu și să se încreadă în Dumnezeu ca Tată pentru diferitele nevoi pe care le au pe drumul credinței (Ioan 16.23). Comuniunea cu Dumnezeu Tatăl este solul fertil în care sufletele cresc în har.

Și altceva este esențial: dacă credinciosul vrea să progreseze spiritual, trebuie să Îl recunoască pe Hristos ca Domn în viața sa. A-L avea pe Isus ca *Mântuitor* și a-L avea ca *Domn* nu sunt același lucru. A-L avea pe Isus ca *Mântuitor* înseamnă a crede în El și în ceea ce a realizat El pe cruce pentru a înlătura păcatele noastre. În acest fel suntem salvați de pedeapsa păcatelor noastre și devenim așteptători pentru cer. A-L avea pe Isus ca *Domn* înseamnă că Îi recunoaștem practic autoritatea, domnia Sa în viața noastră. Este logic ca Hristos să fie Domn: deoarece a plătit un preț atât de mare pentru a ne răscumpăra, noi nu ne mai aparținem nouă înșine (1. Corinteni 6.19,20); acum Îi aparținem Lui și trebuie să ne dedicăm viața cauzei Sale. Pentru că El este Domnul nostru, El are dreptul de a hotărî în viața noastră în toate privințele. A avea pe Hristos ca Domn este strâns legat de ucenicie: în cadrul uceniciei, credinciosul își predă viața Domnului prin propria hotărâre - și ar trebui să fie bucuros de aceasta.

Mulți Îl cunosc pe Isus ca Mântuitor al lor, dar relativ puțini sunt cei care Îl au ca Domn în viața lor. Putem spune că El este Domnul nostru - și, desigur, așa este cu titlu și pe bună dreptate - dar viața noastră va arăta dacă El este și practic Domnul nostru. Hristos spune: „Și de ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!» și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6.46). În creștinismul normal, ar trebui să ne supunem viețile domniei Sale în momentul în care devenim mântuiți. Scriptura prezintă mântuirea și domnia lui Hristos asupra vieților noastre ca fiind ceva ce ar trebui să se întâmple simultan, atunci când Îl primim prin credință (Faptele apostolilor 16.31; Romani 10.9). Așa a fost cazul lui Saul din Tars - modelul de convertire (Faptele apostolilor 9.6; 1. Timotei 1.16).

Așadar, este foarte important ca un credincios să ia bine în considerare faptul că Hristos are dreptul de a conduce, deoarece dacă după mântuire își păstrează dreptul de a-și determina singur viața - adică de a merge unde vrea să meargă și de a face ceea ce vrea să facă - acest lucru îi va împiedica creșterea spirituală și progresul spiritual. Prin urmare, este semnificativ faptul că Pavel subliniază în această scrisoare că Hristos este Domn. El folosește titlul „Domn” de aproximativ 25 de ori în prima scrisoare și de alte 22 de ori în cea de-a doua scrisoare. De fapt, titlul complet al Domnului - „Domnul Isus Hristos” - este menționat mai des în epistolele către Tesaloniceni decât în oricare altă carte din Noul Testament. Lecția pentru noi este că, deoarece acest aspect al creștinismului este esențial pentru viața creștină, lucrătorul creștin ar trebui să pună un accent deosebit pe el în lucrarea sa cu sufletele de curând mântuite.

Versetul 2

1. Tesaloniceni 1.2: Mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, amintind de voi în rugăciunile noastre, ...

După ce Pavel îi salută pe credincioșii din Tesalonic, el le spune că el și cei care lucrează cu el „mulțumesc întotdeauna lui Dumnezeu” pentru ei și că îi menționează în „rugăciunile” lor.

„Semnele vitale” ale unei vieți noi (versetele 3-10)

Capitolul 1 este plin de laude la adresa credincioșilor din Tesalonic. Toți creștinii au nevoie de încurajare, dar mai ales cei de curând deveniți credincioși. Un pastor (păstor) sau oricine se preocupă de îngrijirea noilor convertiți trebuie să țină cont de acest lucru și să fie cât mai atent atunci când lauda este potrivită. Așadar, Pavel începe prin a-i lăuda pe acești de curând convertiți pentru ceea ce a văzut la ei ca fiind semne evidente de convertire autentică. El enumeră o serie de lucruri care îi dau cea mai deplină încredere că ei sunt cu adevărat mântuiți.

Caracterul autentic al convertirii este primul lucru de care trebuie să se convingă în lucrarea cu cei de curând convertiți. Marea întrebare la care trebuie să răspundem la începutul lucrării noastre cu un convertit de curând este: „Este el cu adevărat mântuit? A trecut cu adevărat «de la moarte la viață»?” (Ioan 5.24). Acest lucru este important, deoarece una dintre cele mai de succes „viclenii” ale lui satan (Efeseni 6.11) este de a introduce credincioși falși (cei care mărturisesc doar credința în Hristos) printre credincioșii autentici, pentru a încerca să împiedice și să strice lucrarea lui Dumnezeu.

Se pare că, ori de câte ori apare o nouă lucrare a lui Dumnezeu, tactica lui satan este de a „semăna neghină printre grâu” (Matei 13.25). Acesta a fost cu siguranță cazul și în lucrarea apostolilor. Satan a încercat să perturbe lucrarea în diferite moduri, folosindu-se de oameni care erau doar credincioși cu numele. A fost „Simon” (Faptele apostolilor 8.13), „o sclavă, care avea un duh de ghicire” (Faptele apostolilor 16.16-18) și „cei șapte fii ai lui Sceva” (Faptele apostolilor 19.13-17), toți au încercat să intervină într-un fel sau altul în lucrarea creștină. Prin urmare, putem fi siguri: acolo unde are loc o lucrare a lui Dumnezeu, dușmanul nu va fi departe. Atunci când un lucrător creștin își dă seama că are de-a face cu un grup mixt de oameni, el trebuie, desigur, să insiste asupra faptelor Evangheliei și asupra faptului că numai credința personală în Hristos mântuiește.

La fel cum există „semne vitale”, care indică faptul că o persoană este vie din punct de vedere fizic - ritmul cardiac, tensiunea arterială etc. - există și „semne vitale”, care indică faptul că cineva este viu din punct de vedere spiritual. În primul capitol, Pavel menționează câteva dintre aceste semne, pe care le-a văzut la credincioșii din Tesalonic și care indică o lucrare autentică a lui Dumnezeu în sufletele lor. Pentru aceasta, el Îi mulțumește lui Dumnezeu. În acest fel, Duhul lui Dumnezeu ne oferă o privire de ansamblu asupra anumitor lucruri, care indică dacă cineva este cu adevărat mântuit. Ar trebui să acordăm atenție dacă aceste lucruri sunt prezente la el.

1. Credința în Domnul Isus

Versetul 3

1. Tesaloniceni 1.3: ... aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinței voastre și

de osteneala dragostei și de răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Hristos, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, ...

Pavel începe prin a menționa *trei* virtuți creștine, pe care le-a văzut la credincioșii din Tesalonic: *credința, speranța și dragostea*. Aceste virtuți sunt mai mult sau mai puțin prezente în viața fiecărui credincios și sunt un indiciu că acesta este cu adevărat mântuit. Ele sunt menționate împreună în cel puțin zece locuri din Noul Testament (1. Corinteni 13.13; Galateni 5.5,6; Efeseni 1.15-18; 4.2-5; Coloseni 1.4,5; 1. Tesaloniceni 1.3; 5.8; Evrei 6.9-12; 1. Petru 1.3-8,21,22). Ele nu sunt doar semne importante că cineva este mântuit, ci sunt, de asemenea, esențiale pentru creșterea spirituală și pentru viața creștină practică. Ele sunt izvoarele care animă noua viață a creștinului și îl mișcă să trăiască pentru lucrurile nevăzute și veșnice, pe care credința sa în Hristos a pus stăpânire. Ele formează, de asemenea, o personalitate creștină consolidată, care se exprimă în acțiunile și comportamentul credinciosului.

Prima dintre aceste trei virtuți este cea a „lucrării *credinței*”. Să observăm: Pavel nu vorbește doar de credință, ci de o credință care se manifestă prin „fapte”. Aceasta este credința autentică. Adică, credința autentică se va dovedi în viața unei persoane. Pavel subliniază acest lucru, deoarece există și o „credință fără fapte”, aceasta este, așa cum spune Iacov, „moartă” (Iacov 2.20). Pavel nu spune că cineva își câștigă mântuirea prin fapte, ci mai degrabă că credința este confirmată în viața unei persoane prin fapte (Faptele apostolilor 9.36; Efeseni 2.10). O persoană nu face aceste lucruri *pentru* a deveni mântuită, ci le face *pentru că* este mântuită; ele sunt consecința mântuirii sale.

2. Dragostea pentru Domnul Isus

Credința este revelată prin fapte; ele arată că cineva crede cu adevărat - dar „dragostea” se exprimă prin „eforturi”. Creștinii Îl slujesc pe Domnul Isus Hristos din pricina dragostei. Lucrarea lor pentru El este motivată de dragostea pentru El, nu de îndatoririle legale. Dragostea pentru Domnul Isus se naște în noi atunci când înțelegem și reflectăm la dragostea Lui pentru noi: „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi” (1. Ioan 4.19; 2. Corinteni 5.14). Deoarece credincioșii din Tesalonic se caracterizau prin „osteneala *dragostei*” lor, aceasta era o dovadă clară că ei aveau cu adevărat o relație autentică și vie cu Domnul Isus. O astfel de dragoste se va strădui neîncetat să fie plăcută Celui care este subiectul ei.

3. Speranța în venirea Domnului Isus

Credincioșii din Tesalonic s-au caracterizat și prin așteptarea permanentă a revenirii lui Hristos. Aceasta este „speranța” creștinului. În Sfânta Scriptură, cuvântul speranță nu este folosit în același mod în care este folosit astăzi. Noi folosim cuvântul pentru a vorbi despre ceva ce ne dorim să se întâmple, dar nu avem nicio garanție că se va întâmpla. În Biblie, speranța este o *certitudine amânată*; ea este asociată cu așteptarea și certitudinea. Prin urmare, avem certitudinea că Domnul vine, deoarece Scriptura ne spune că El va veni din nou să ne ia la El (Ioan 14.2,3).

Pavel îi învățase pe credincioșii din Tesalonic despre venirea Domnului și, întrucât ei credeau

acest lucru, așteptau zilnic revenirea Sa. Așadar, ei erau foarte conștienți de venirea iminentă a Domnului. Dovada că acest lucru a fost cu adevărat așa în cazul lor este arătată în „răbdarea speranței” lor. Ei nu numai că aveau speranță, dar aveau și „răbdare” în speranța lor. Acest lucru are legătură cu faptul că au fost capabili să îndure încercările și persecuțiile din partea adversarilor creștinismului pe calea credinței.

Cei care nu sunt autentici nu vor să îndure greutățile și necazurile care vin odată cu viața creștină și se vor îndepărta. Domnul ne dă un exemplu: „Iar cel semănat pe locurile stâncoase, acesta este cel care aude Cuvântul și îndată îl primește cu bucurie; dar nu are rădăcină în el însuși, ci este numai pentru un timp; și când vine necaz sau persecuție din cauza Cuvântului, îndată se poticnește” (Matei 13.20,21). Astfel, încercările și adversitățile arată unde se află cu adevărat o persoană în sufletul său. Timpul va scoate la lumină acest lucru, căci este o mare piatră de încercare pentru autenticitatea credinței.

Acești credincioși au îndurat necazurile și persecuțiile care însoțeau speranța lor. Acest lucru dovedea că erau autentici. Ei nu sperau ca situația politică din lume să se îmbunătățească; nici nu sperau să se întâmple altceva printre oamenii de pe pământ - speranța lor era „în Domnul nostru Isus Hristos” și în faptul că vor fi scoși cu totul din lume la venirea Sa. Pavel adaugă: „Înainte de Dumnezeu și Tatălui nostru”. Acest lucru înseamnă: el putea vedea că scopul lui Dumnezeu de a-i salva devenise eficient în viețile lor sub ochiul vigilent al lui Dumnezeu.

Versetul 4

După aceste prime trei semne de viață, Pavel încheie cu cuvintele:

1. Tesaloniceni 1.4: ... știind, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.

Cele trei lucruri menționate mai sus - credința, dragostea, speranța - îi dădeau cea mai deplină siguranță că erau cu adevărat aleși de Dumnezeu. Aceste virtuți sunt exemplificate (din punct de vedere tipologic) în trei dintre însoțitorii credincioși ai lui David:

- „Ionatan” a dat dovadă de „fapte de credință” (1. Samuel 14).
- „Itai” a arătat „osteneala dragostei” (2. Samuel 15.19-22).
- „Mefiboșet” a arătat „răbdarea speranței” (2. Samuel 19.24-30).

Biserica din Efes se distingea prin faptul că avea „fapte”, „osteneală” și „răbdare” (Apocalipsa 2.1-7), dar nu se menționează că avea „credință”, „speranță” și „dragoste” care să le însoțească (Evrei 6.9-12). Acest lucru sugerează că ei au continuat să meargă pe calea creștină, făcând în exterior tot ceea ce ar trebui să facă creștinii, dar că le lipsea puterea motrice care conduce o astfel de viață. Într-un astfel de caz, de obicei nu durează mult până când viața creștină devine o datorie mai degrabă decât un privilegiu. În acest caz, principiile și practicile sunt abandonate și se instalează declinul. Prin urmare, este absolut necesar ca viața noastră interioară cu Domnul să ardă cu strălucire în comuniunea cu El.

Se spune adesea că nu există niciun substitut pentru părtășia zilnică cu Domnul - ea este

„artera vieții” credinciosului. Dacă această părtășie este întreruptă prin ceva (de exemplu, prin păcat), Dumnezeu a purtat grijă ca credinciosul să-și poată restabili părtășia cu Domnul, prin aceea că el se judecă pe sine și își mărturisește păcatele înaintea Tatălui (1. Ioan 1.9). Acesta este un lucru pe care ar trebui să-i îndemnăm cu tărie pe cei de curând convertiți să îl facă. Fără aceasta, viața noastră creștină va eșua rapid.

4. Ascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu

Versetele 5-7

1. Tesaloniceni 1.5-7: Pentru că Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci și în putere și în Duh Sfânt și în siguranță deplină, după cum știți ce fel de oameni am fost între voi, pentru voi. Și voi v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului, primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt, încât voi ați devenit modele tuturor credincioșilor din Macedonia și din Ahaia.

Pavel a mai văzut ceva la credincioșii din Tesalonic: ascultarea lor față de Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este, de obicei, un semn sigur că o persoană este autentică sau nu. Pavel și colaboratorii săi au predicat Cuvântul lui Dumnezeu „în putere și în Duhul Sfânt” și „în siguranță deplină”, iar credincioșii din Tesalonic L-au crezut și L-au primit. Ei nu au recunoscut adevărul doar într-un mod pur intelectual; faptul că au crezut și s-au încrezut în El le-a schimbat întreaga viață. Ascultarea lor a fost demonstrată prin faptul că au devenit „imitatori” ai lui Pavel și ai colaboratorilor săi – „și ai Domnului”. Poate părea ciudat: Pavel menționează că au devenit imitatorii lui și ai colaboratorilor săi înainte de a menționa că au fost imitatorii Domnului. În mod normal, am crede că este invers. Dar Pavel adaugă pur și simplu: „și ai Domnului” pentru a arăta: adevărata sursă a uceniciei lor a fost Domnul Însuși. Această schimbare în viețile credincioșilor din Tesalonic a fost atât de profundă încât ei au devenit de fapt „modele” a ceea ce ar trebui să fie creștinii. Credincioșii din Macedonia și Ahaia (nordul și sudul Greciei) au văzut semne clare ale convertirii lor.

În general, se poate spune următorul lucru: dacă cineva mărturisește că el crede în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al său, dar nu este dispus să-și schimbe viața pentru a-L urma pe Domnul în ascultare de Cuvântul Său, este destul de evident că voința sa nu este înfrântă. Este posibil ca o astfel de persoană să nu fie mântuită. Fiecare lucrător creștin trebuie să fie conștient de acest lucru și să procedeze cu prudență atunci când are de-a face cu cineva care nu prezintă acest „semn de viață” al vieții divine. Domnul spune: „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7.20).

5. Bucuria în Duhul Sfânt

Versetul 6

1. Tesaloniceni 1.6: Și voi v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului, primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt.

Ascultarea credincioșilor din Tesalonic față de Cuvântul lui Dumnezeu a fost însoțită de

„bucuria Duhului Sfânt”. Acesta este un alt semn de autenticitate, deoarece bucuria adevărată însoțește întotdeauna ascultarea adevărată (Proverbele 29.18; Ioan 13.17). Deși au trebuit să sufere „mult necaz” sub formă de persecuție din cauza ascultării lor față de credință, ei au îndurat acest lucru de bunăvoie și „cu bucurie” pentru Hristos. Persecuția venea în special din partea iudeilor necredincioși din vecinătate (1. Tesaloniceni 2.14,15). Dacă cineva este dispus să sufere pentru credința sa, este un semn că este convins de această credință și că este un credincios adevărat.

6. Răspândirea Evangheliei

Versetul 8

Credincioșii din Tesalonic nu numai că au crezut în Evanghelie, dar au și propovăduit-o. Pavel spune:

1. Tesaloniceni 1.8: Pentru că, de la voi, Cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia și Ahaia, ci credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit în orice loc, încât nu avem nevoie să vorbim ceva; ...

Ei erau atât de convinși de ceea ce credeau încât doreau să împărtășească vestea bună și altora. Oriunde mergeau, predicau altora Evanghelia.

Este interesant faptul că nu se menționează aici (sau oriunde altundeva în Noul Testament) că acești tineri creștini ar fi avut vreo „pregătire” înainte de a propovădi „Cuvântul Domnului” ca predicatori; ei nu au fost la o școală biblică, la un seminar sau la un seminar teologic și nici nu fuseseră hirotoniți. De asemenea, Scriptura nu vorbește despre oameni care să meargă să predice sub supravegherea și îndrumarea unei agenții misionare. Aceste instituții, care modelează evanghelizarea de astăzi, au cele mai bune intenții, dar tind să pună călușul pe slujitorul lui Dumnezeu. (Dacă cineva dorește sprijinul financiar al lucrării misionare, trebuie să meargă acolo unde este trimis și să facă lucrarea pe care i se spune să o facă. Dacă slujitorul simte că Domnul îi dă alte instrucțiuni, poate apărea un conflict.) Scriptura ne învață că fiecare creștin credincios este un slujitor și că fiecare slujitor trebuie să privească la Domnul și să fie călăuzit în lucrarea sa direct de El, prin Duhul Sfânt, fără ca vreun om sau vreo agenție să intervină (Faptele apostolilor 13.1-4).

7. Pocăința și despărțirea de rău

Versetul 9

După ce credincioșii din Tesalonic L-au primit pe Hristos și au gustat din bunătatea relației lor nou descoperite cu El, ei s-au îndepărtat imediat de stilul de viață de dinaintea convertirii și de încurcătura lor în păcatul idolatriei. Pavel spune:

1. Tesaloniceni 1.9: V-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului viu și adevărat.

Aceasta arată că ei se pocăiseră cu adevărat - un alt indiciu clar că convertirea lor la Dumnezeu era autentică. Orice convertire trebuie să fie însoțită de pocăință.

Dimpotrivă, cineva care nu renunță la stilul de viață și la păcatele de dinainte de convertire, după ce a făcut o mărturisire de credință în Hristos, arată că nu s-a pocăit cu adevărat. Acest lucru ar putea fi un indiciu că o astfel de persoană nu este deloc un credincios adevărat. Pocăința nu este același lucru cu mântuirea, dar fără pocăință nu există mântuire. Aceste două lucruri merg împreună, așa cum le spune Pavel bătrânilor din Efes: „pocăința față de Dumnezeu și credința față de Domnul nostru Isus Hristos” (Faptele apostolilor 20.21; Luca 13.3,5). Predicile moderne încurajează credința în Hristos, dar, de obicei, nu pun accentul pe pocăință. Motivul: accentul predicii de astăzi este pus pe convertirea la credință a cât mai multor oameni, iar pocăința (atingerea conștiinței unei persoane și îndemnul de a schimba direcția vieții) este nepopulară și nedorită de mulți. De aceea predicatorii de astăzi tind să o neglijeze.

Să observăm: Pavel nu scrie că le-a spus să îndeapărteze idoli. Evident, ei au făcut acest lucru din proprie inițiativă. Deoarece erau cu adevărat născuți din nou și, prin urmare, posedau viața divină, ei știau din proprie inițiativă că idoli lor erau incompatibili cu închinarea la „Dumnezeul cel viu și adevărat”. Să observăm succesiunea: ei s-au întors *de la* idoli *la* Dumnezeu. Bucuria mântuirii sufletelor lor le-a umplut atât de mult inimile, încât au înlăturat orice dorință pentru un idol.

Este foarte puțin probabil ca o persoană din țările noastre civilizate să se plece și să se închine astăzi la o imagine de lemn sau de piatră, așa cum făceau oamenii în vremurile biblice. Dar idolatria există încă în întreaga lume - doar că astăzi este mai sofisticată și mai subtilă. Practic, idolatria este orice lucru care captează interesul unei persoane până la punctul în care aceasta devine un adept înfocat al lui și care îi ocupă tot mai mult din atenție. Cineva care a lăsat un idol să intre în inima sa (Ezechiel 14.3) va fi de obicei ultimul care își va da seama de acest lucru, deoarece unul dintre efectele idolatriei este că idolatrul este orbit (Psalmul 115.4-8). Pentru un creștin credincios, idolatria este tot ceea ce se interpune între inima noastră și Domnul și ne curtează afecțiunea. Creștinii credincioși trebuie să fie atenți în această privință. De aceea, apostolul Ioan ne avertizează: „Copii, păziți-vă de idoli!” (1. Ioan 5.21).

Credincioșii din Tesalonic nu numai că s-au îndeapărtat de idoli, dar au făcut totul „pentru a sluji Dumnezeului viu și adevărat”. S-au dedicat răspândirii Evangheliei și slujirii credincioșilor etc. - chiar dacă ei înșiși erau doar niște convertiți de curând! Ei aveau o nouă orientare și un nou scop în viața lor.

Versetul 10

1. Tesaloniceni 1.10: ... și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.

Ei aveau, de asemenea, un nou obiectiv și o nouă speranță: așteptau „pe Fiul Său din ceruri”. Pavel îi învățase că Domnul va veni să îi ia în cer (răpirea) și ei trăiau în așteptarea faptului că

acest lucru se va întâmpla în viitorul apropiat. De asemenea, el i-a învățat că Domnul „ne va scăpa de mânia viitoare”, care este speranța propriu-zisă Bisericii. Prin urmare, ei se așteptau (pe bună dreptate) să fie scoși din această lume la răpire, *înainte* ca mânia lui Dumnezeu să cadă asupra lumii (Romani 5.9).

Fiecare capitol al scrisorii se încheie cu o referire la venirea Domnului.

Răpirea și descoperirea (arătarea) Domnului Isus

În 1. Tesaloniceni 1.10, venirea Domnului este menționată pentru prima dată în această scrisoare. Ea nu este menționată mai des în nicio altă scrisoare. Scriptura indică faptul că venirea Domnului are loc în *două* faze distincte. Dacă credinciosul nu înțelege acest lucru, cu siguranță va fi confuz și își va forma idei greșite despre acest subiect important. Principala diferență între răpire și arătare:

1. În *prima etapă* a venirii Sale, Domnul îi ia pe credincioși *în cer* într-o stare glorificată. În acest caz, credincioșii Noului și Vechiului Testament sunt înviați dintre morți într-o stare glorificată, iar credincioșii vii sunt schimbați într-o stare glorificată; apoi toți sunt luați împreună în cer (Matei 25.6,10-13; Ioan 14.2,3; 1. Corinteni 15.23,51-56; Filipeni 3.20,21; 1. Tesaloniceni 4.15-18; 2. Tesaloniceni 2.1; 3.5; Tit 2.13a; Evrei 9.28; 10.37; 11.40; Apocalipsa 1.7; 3.10,11; 22.20). Acest eveniment se numește „răpire”; cuvântul provine din latină și înseamnă „a smulge”.
2. În *a doua etapă*, Domnul îi aduce cu Sine *din cer* pe credincioșii glorificați, atunci când apare pentru a judeca lumea în dreptate și pentru a instaura Împărăția Sa milenară (Matei 24.27,27,30,36-41; 25.31; 26.64; 1. Tesaloniceni 3.13; 4.14; 2. Tesaloniceni 1.7-10; 2.8,9; Iuda 14,15; Apocalipsa 11.15; 14.14-16; 16.15; 19.10-21). Această venire este numită „descoperirea lui Isus Hristos” (2. Tesaloniceni 1.7; 1. Petru 1.13) sau „arătarea” (2. Tesaloniceni 2.8; Matei 24.30; Coloseni 3.4; Tit 2.13; 2. Timotei 4.1,8; 1. Ioan 3.2).

Credincioșii din Vechiul Testament cunoșteau descoperirea - arătarea (Isaia 30.27,28; Iuda 14,15; Zaharia 14.5) - dar nu știau nimic despre o răpire și o glorificare a credincioșilor; aceasta este o revelație pur nou-testamentară (1. Corinteni 15.51-56; Filipeni 3.20,21; 1. Tesaloniceni 4.15-18). Deși Domnul va veni din cer atât la răpire, cât și la arătarea Sa, aceste două evenimente vor avea loc în momente diferite. Alte diferențe sunt:

- Răpirea are loc atunci când Domnul vine *pentru* credincioși (Ioan 14.2,3); arătarea lui Hristos are loc atunci când El vine *cu* credincioșii care fuseseră luați anterior la cer la răpire (1. Tesaloniceni 3.13; 4.14; Iuda 14; Zaharia 14.5).
- Răpirea are loc *înainte* de începerea perioadei de șapte ani a necazului (Apocalipsa 3.10), iar arătarea lui Hristos are loc „imediat *după* necaz” (Matei 24.29,30).
- Răpirea ar putea avea loc în orice moment (Matei 25.13); apariția lui Hristos are loc cel

mai devreme la șapte ani după răpire (Coloseni 3.4).

- La Răpire, Domnul va veni în taină, „într-o clipă” (1. Corinteni 15.52); la arătare, El va veni în public și orice ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1.7).
- La răpire, El va veni să salveze Biserica de mânia care va veni (1. Tesaloniceni 1.10); la arătarea Sa, El va veni să salveze pe Israel (Psalmul 6.1-4). Biserica va fi salvată de la intrarea în necaz (Apocalipsa 3.10); iudeii, dimpotrivă, vor trece prin el, dar la sfârșit vor fi salvați trecând prin el, când Domnul va pune capăt necazului.
- La răpire, El va veni în văzduh pentru Biserica Sa, deoarece ea este poporul Său ceresc (1. Tesaloniceni 4.15-18); la arătarea Sa, El va reveni pe pământ (Muntele Măslinilor) pentru Israel, deoarece Israel este poporul Său pământesc (Zaharia 14.4,5).
- La răpire, El îi va lua pe cei credincioși din lume și îi va lăsa pe cei răi în urmă (Ioan 14.2,3); la arătarea Sa, cei răi vor fi scoși din Împărăția cerurilor pentru a fi judecați, iar cei credincioși (cei convertiți prin Evanghelia Împărăției care va fi predicată în timpul necazului; compară cu Matei 24.14) vor fi lăsați în urmă pentru a se bucura de binecuvântări pe pământ [în timpul Împărăției milenare] (Matei 13.41-43; 25.41).
- La răpire, El va veni pentru a-i salva pe credincioșii Săi (Biserica) de „mânia” care va veni (1. Tesaloniceni 1.10); la apariția Sa, El va veni pentru a dezlănțui „mânia” (Apocalipsa 19.15).
- La răpire, Domnul va veni ca „Mire” (Matei 25.10); la arătarea Sa, El va veni ca „Fiul Omului” (Matei 24.30,37,39,44).
- La răpire, El va veni ca „Steaua strălucitoare de dimineață”, care răsare chiar înainte de răsăritul zilei (Apocalipsa 22.16); la arătarea Sa, El va veni ca „Soarele dreptății”, care răsare la începutul zilei (Maleahi 4.2).
- La răpire, El va veni fără semne, căci creștinul umblă prin credință și nu prin vedere (2. Corinteni 5.7); la arătarea Sa, venirea Lui va fi însoțită de semne, căci iudeii cer semne (Luca 21.11,25-27; 1. Corinteni 1.22).

Teologia reformată consideră răpirea și descoperirea (arătarea) ca fiind un singur eveniment. Această doctrină nu a creat decât confuzie în creștinătate în ceea ce privește Israel și Biserica. Aceste două evenimente nu pot avea loc în același timp, deoarece, potrivit Scripturii, între ele au loc mai multe lucruri care împiedică practic acest lucru.

Exemplu: Când Domnul va veni și ne va chema de pe pământ, El ne va duce în „casa Tatălui” și ne va introduce în mod oficial în scena cerească (Ioan 14.2,3). La scurt timp după aceea, va avea loc examinarea la „scaunul de judecată” (2. Corinteni 5.10). După aceea, va urma un timp de închinare în jurul tronului din cer (Apocalipsa 4-5). Aceasta va fi urmată de „nunta Mielului” și apoi de „cina (ospățul) nunții” (Apocalipsa 19.6-10). Abia după aceasta, Domnul

va veni cu noi pe pământ, la arătarea Sa din cer (Apocalipsa 19.11-21). Deci, dacă cineva combină răpirea și arătarea și le transformă într-un singur eveniment, nu mai este loc pentru aceste lucruri.

O altă concepție greșită, întâlnită des, despre venirea Domnului: unii creștini cred că El va veni la răpire ca un „hoț în noapte”. Cu toate acestea, o privire atentă în Sfânta Scriptură arată că această expresie apare de fiecare dată în legătură cu arătarea Sa (Matei 24.43,44; Luca 12.39,40; 1. Tesaloniceni 5.2; 2. Petru 3.10; Apocalipsa 3.5; 16.15). La răpire, Domnul va veni să ia Biserica, mireasa Sa (1. Tesaloniceni 4.15-18). El vine atunci ca un „Mire” (Matei 25.6-10), nu ca un „hoț”. Să vii ca un hoț nu este modul în care îți iei mireasa! Mai mult, pasajele care se referă la venirea Domnului ca un hoț vorbesc despre faptul că El execută judecata asupra lumii. Acest lucru dovedește: este vorba de descoperirea lui Hristos (arătarea Sa) și nu de răpire, deoarece la răpirea nu se execută nicio judecată asupra lumii, ci credințioșii sunt luați în tăcere de pe pământ.

- În Matei 24.43,44, venirea Domnului ca un hoț este asociată cu venirea Sa ca „Fiul Omului”: ca „Fiul Omului” este înfățișat Domnul în Scriptură atunci când apare ca Judecător (Daniel 7.13; Ioan 5.27; Apocalipsa 1.13-16). În legătură cu Biserica (Adunarea), El nu este niciodată menționat ca „Fiul Omului”. Acest titlu nu este folosit nici măcar în epistolele care se adresează Bisericii (Adunării) și îi dau învățătură. (Evrei 2.6 este un citat din Vechiul Testament).
- În 1. Tesaloniceni 5.2,3 se spune că Hristos vine ca un hoț și aduce „deodată pieirea” asupra lumii necredincioșilor.
- 2. Petru 3.7-10 face legătura între venirea Sa ca un hoț și „ziua judecății”.
- În Apocalipsa 16.15,16 se spune că Domnul vine ca un hoț pentru a judeca armatele care se adună la Armagedon.
- În afară de aceasta, parabola din Luca 12.36-39 indică faptul că Domnul vine ca un hoț *după ce* „nunta” a avut loc! Acest lucru nu se poate referi la răpire, pentru că atunci Biserica ar fi ratat nunta sa!

Tradus de la: [Der erste Brief des Paulus an die Thessalonicher \(1\)](#)

The First Epistle of Paul to Thessalonians: Ministry Pertaining to the Care of New Converts

Versiunea E-Book 1.6 (martie 2019)

Sursa: <https://www.bibletruthpublishers.com>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Nota redacției: Este mai probabil ca Sila să fie forma prescurtată a lui Silvan.